[34] *Ipſam talis.*] V. C. *raptorem talis, vel ipſam talem, repudiatorem, vel ipſam talem profeſſionis, &c.*
[35] *Decernimus.*] Abeſt à V. C.

XXXVI. *Item* ex Concilio Toletano X. *c.* 5. [an. 656. *in Hiſpania.*]

Modus, & ſolennitas faciendæ Profeſſionis hoc ordine ſervetur.

r Pann. *l.* 3. *c.* 202.

OMnes feminæ [r] venientes ad ſacram Religionem pallio capita ſua contegant, conſcriptam roboratámque Profeſſionem faciant; poſt quam ſcripturam non ſinantur relabi ad prævaricationis audaciam. §. 1. Quæ verò ex his omnibus fuerint repertæ animum, aut veſtem in tranſgreſſionem dediſſe; excommunicationis ſententiam ferant: & rursùs mutato habitu in Monaſteriis, donec diem ultimum claudant, ſub ærumnis arduæ pœnitentiæ maneant religatæ.

¶ Corr. Rom.] In quinto canone decimi Concilii Toletani, primùm ſtatuitur, ut feminæ, quæ anteà Religioſa veſte erant indutæ, moneantur: &, ſi parere noluerint, etiam vi cogantur in Religioſa vita perſeverare: & poſteà ſubjungitur, *Omnes tamen hæ, ſeu venientes ad primam Religionem, ſeu poſt tranſgreſſum reſumentes iteratam converſionem, ſicut præmiſſum eſt, & pallio capita contegant, & conſcriptam, roboratámque profeſſionis faciant ſcripturam, per quam ulteriùs non ſinantur relabi ad prævaricationis audaciam. Quæ verò, &c.* Panormia cetera habet, ut Gratianus; tantùm poſt verſ. *faciant*, addit, *ſcripturámque*.

XXXVII. *Item* ex Concilio Arelatensi. [imò ex Capitul. *lib.* 6. *c.* 414. c. an. 847. *Româ in Germania.*]

Filii perditionis ſunt, qui violant corpora feminarum Deo ſacratarum.

f Burch. *l.* 8. *c.* 51. Ivo, *p.* 7. *c.* 69. Pann. *l.* 5. *c.* 207. t 2. *Theſſ.* 2.

SCiendum eſt [f] omnibus, quòd Deo ſacratarum feminarum corpora per votum propriæ ſponſionis, & verba Sacerdotis Deo conſecrata eſſe templa, Scripturarum teſtimoniis comprobantur: & ideò violatores earum ſacrilegi, & juxta Apoſtolum [t] filii perditionis eſſe noſcuntur.

XXXVIII. *Item* [u]. [imò ex Conc. Tolet. III. *c.* 10. an. 589. *in Hiſpania.*]

u Inf. XXXII. *q.* 2. *hoc ſanctum, ex Conc. Tolet. III. c.* 10. x Ivo, *p.* 8. *c.* 18. & 19.

De eodem. PALEA.

VIduæ [x], ſi priuſquam continentiam profiteantur, nubere elegerint; illis nubant, quos propria voluntate voluerint habere maritos. Similis conditio & de virginibus habeatur: nec extra voluntatem parentum, vel ſuam cogantur accipere maritos.

XXXIX. *Item* Gregorius I. Anthemio Subdiacono, *in Epiſt.* 40. *lib.* 1. [an. 591. *Româ in Campaniam.*]

In Monaſterio recludantur Monachi uxoribus ſociati.

y Ivo, *p.* 7. *c.* 122.

ET quia [y] aliquos Monachorum uſque ad tantum nefas proſiluiſſe cognovimus, ut uxores publicè ſortiantur; ſub omni vigilantia eos requiras, & inventos digna coërcitione in Monaſteriis, quorum Monachi fuerant, retranſmittas.

XL. *Item* Innocentius Papa II. in Concilio Romano, *c.* 7. §. *ut lex.* [an. 1139. *Romæ.*]

Poſt profeſſam continentiam, quiſquis uxorem duxerit, ab ea ſeparetur.

z Pann. *l.* 8. *c.* 143.

UT lex [z] continentiæ, & Deo placens munditia in Eccleſiaſticis perſonis, & ſacris Ordinibus dilatetur; ſtatuimus, quatenus Epiſcopi, Presbyteri, Diaconi, Subdiaconi, Regulares Canonici, Monachi, atque Converſi profeſſi, qui ſanctum tranſgredientes propoſitum, uxores ſibi copulare præſumpſerint; ſeparentur. Hujuſmodi namque copulationem, quam contra Eccleſiaſticam regulam conſtat eſſe contractam, matrimonium non eſſe cenſemus. Qui etiam ab invicem ſeparati, pro tantis exceſſibus condignam pœnitentiam agant. Idipſum quoque de Sanctimonialibus feminis, ſi (quod abſit) nubere attentaverint, obſervari decernimus.

Gratian. 2. Pars.

His omnibus autoritatibus voventes prohibentur contrahere matrimonia; & quidam eorum, ſi contraxerint, ſeparari jubentur. §. 1. Contrà talium ſeparationes peccatum eſſe aſſerit, ita dicens

XLI. Auguſtinus in libro de bono Viduitatis, *c.* 8. [c. an. 401. *in Africa.*]

Conjugia Voventium non ſunt diſſolvenda.

a *Sent.* 4. *diſt.* 38. b *Matth.* 19.

NUptiarum [a] bonum ſemper eſt quidem bonum: ſed in populo Dei fuit aliquando Legis obſequium: nunc eſt infirmitatis remedium: in quibuſdam verò humanitatis ſolatium. Filiorum quippe procreationi operam dare, non canino more per uſum promiſcuum feminarum, ſed honeſto ordine conjugali, non eſt in homine improbandus affectus: & ipſum tamen laudabiliùs tranſcendit, & vincit cæleſtia cogitans animus Chriſtianus. Sed quoniam, ſicut ait Dominus [b], non omnes capiunt verbum hoc; quæ poteſt capere, capiat: quæ ſe non continet, nubat: quæ non cœpit, deliberet: quæ aggreſſa eſt, perſeveret: nulla adverſario detur occaſio: nulla Chriſto ſubtrahatur oblatio.

c Beda 1. *Timoth.* 5. & ibi Gloſſa. d *al.* nubatur. e Sup. *diſt.* 27. *c. voventib.* & XVII. *q.* 1. f 1. *Tim.* 5.

§. 1. In conjugali [c] quippe vinculo, ſi pudicitia non conſervatur, damnatio non timetur. Sed in virginali, & viduali continentia, excellentia muneris amplioris expetitur: quâ expetitâ, & electâ, & voti debito oblatâ, jam non ſolùm capeſſere nuptias; ſed etiam ſi non nubant [d], nubere velle [e] damnabile eſt. Nam ut hoc demonſtraret Apoſtolus [f], non ait, cùm in deliciis egerint, in Chriſto nubunt; ſed, *nubere volunt, habentes* (inquit) *damnationem: quoniam primam fidem irritam fecerunt*: etſi non nubendo, tamen volendo: non quia ipſæ Nuptiæ, vel talium damnandæ judicentur: ſed damnatur propoſiti fraus: damnatur fracta voti fides: damnatur non ſuſceptio à bono inferiore, ſed ruina ex bono ſuperiore. Poſtremò damnantur tales, non quia conjugalem fidem poſteriùs inierunt, ſed quia continentiæ primam fidem irritam fecerunt. Quod ut breviter inſinuaret Apoſtolus; noluit eas dicere habere damnationem, quæ poſt amplioris ſanctitatis propoſitum nubunt: non quia non damnentur, ſed ne in eis ipſæ Nuptiæ damnari putarentur: ſed cùm dixiſſet, *nubere volunt*: continuò addidit, *damnationem habentes*, & dixit, quare: *quoniam primam fidem irritam fecerunt*: ut voluntas, quæ à propoſito cecidit, appareat eſſe damnata, ſive ſubſequantur Nuptiæ, ſive deſint. §. 2. Proinde qui dicunt [g] talium Nuptias non eſſe nuptias, ſed potius adulteria; non mihi videntur ſatis acutè, ac diligenter conſiderare, quid dicant. Fallit eos quippe ſimilitudo veritatis. Quia enim Chriſti conjugium dicuntur eligere, quæ Chriſtiana ſanctitate nubunt [a] [h]; hinc argumentantur quidam dicentes, ſi viro ſuo vivo, quæ alteri nubit, adultera eſt, ſicut ipſe Dominus in Exangelio [i] diffinit; vivo ergo Chriſto, cui mors [k] ultrà non dominatur; quæ conjugium ejus elegerit, ſi homini nubit, adultera eſt. §. 3. Qui hoc dicunt, acutè quidem moventur: ſed parùm attendunt hanc argumentationem quanta rerum ſequatur abſurditas. Cùm enim laudabiliter etiam vivente viro, ex ejus conſenſu continentiam femina Chriſto voveat; jam ſecundùm iſtorum rationem nulla hoc facere debet, ne ipſum Chriſtum (quod ſentire nefas eſt) adulterum faciat, cui vivente viro nubit. Deinde cùm primæ [l] Nuptiæ melioris ſint meriti, quàm ſecundæ; abſit, ut ſanctarum viduarum iſte ſit ſenſus, ut Chriſtus eis videatur quaſi ſecundus maritus. Ipſum enim habebant & antea (quando viris ſuis fideliter ſubditæ ſerviebant) non carnaliter, ſed ſpiritaliter virum, cui Eccleſia ipſa, cujus membra ſunt, conjunx eſt: quæ fidei, ſpei, & charitatis integritate non in ſolis Virginibus ſacris, ſed etiam Viduis, & conjugatis fidelibus tota virgo eſt. Univerſæ quippe Eccleſiæ, cujus illæ membra ſunt, Apoſtolus dicit [m]: *Aptavi vos uni viro virginem caſtam exhibere Chriſto.* Novit autem ille Virginem conjugem ſine corruptione fœtare, quem in ipſa etiam carne potuit mater ſine corruptione procreare. §. 4. Fit autem per hanc minùs conſideratam opinionem, quâ putant lapſarum à ſancto propoſito feminarum, ſi nupſerint, non eſſe conjugia, non parvum malum, ut à maritis ſeparentur uxores, quaſi adulteræ ſint, non uxores: & cùm volunt illas ſeparatas reddere continentiæ; faciunt maritos earum adulteros veros, cùm ſuis uxoribus vivis alteras duxerint. §. 5. Quapropter non poſſum quidem dicere à propoſito meliore [n] lapſas, ſi nupſerint, feminas, adulteria eſſe non conjugia: ſed planè non dubitaverim dicere lapſus, & ruinas à caſtitate ſanctiore, quæ vovetur Deo, adulteriis eſſe pejores. Si enim (quod nullo modo dubitandum eſt) ad offenſionem Chriſti pertinet, cùm membrum ejus fidem non ſervat marito; quantò gravius offenditur, cùm illi ipſi non ſervatur fides in eo, quod exigit oblatum, qui [o] non exegerat offerendum? Cùm enim quiſque non reddit quod non imperio compulſus, ſed conſilio commonitus vovit; tantò magis fraudati voti auget iniquitatem, quantò minùs habuit vovendi neceſſitatem.

g Sup. *diſt.* 27. *c. quidam.* h *al.* non nubunt. i *Matth.* 19. k *Rom.* 6. l Beda 1. *Cor.* 7. m 2. *Cor.* 11. n Sup. *eâd. meliore.* o *al.* quod.

¶ Corr. Rom. a *Nubunt.*] In aliquot vetuſtis, & originali legitur, *non nubunt*: & utraque lectio videtur ferri poſſe. Multa verò alia ex ipſo B. Auguſtino ſunt emendata.

XLII. *Item* Gelaſius in Epiſtola ad Epiſcopos Lucaniæ, & Brutiorum, *cap.* 23. [an. 494. *Româ in Lucaniam.*]

De Viduis, quæ primam fidem irritam fecerunt.

p Polyc. *l.* 4. *tit.* 34. Burch. *l.* 8. *c.* 34. Ivo, *p.* 7. *c.* 53. q 1. *Tim.* 5. r 1. *Cor.* 7. s 1. *Tim.* 5.

DE Viduis [p] ſub nulla benedictione velandis ſuperius latè, ſufficienterque prædiximus [36]. Quæ, ſi propria voluntate profeſſam priſtini [37] conjugii caſtitatem mutabili mente calcaverint; periculi earum intererit, quali Deum debeant ſatisfactione placare: quia juxta [38] Apoſtolum [q] primam fidem irritam fecerunt. Sicut enim ſi ſe forſitan continere non poterant; ſecundùm Apoſtolum [r] nubere nullatenus vetabantur; ſic habita ſecum deliberatione, promiſſam Deo pudicitiæ fidem debent [39] cuſtodire. Nos autem nullum talibus laqueum debemus injicere, ſed ſolùm [40] adhortationes præmii ſempiterni, pœnaſque proponere Divini judicii: ut & noſtra ſit abſoluta conſcientia, & illarum pro ſe rationem Deo reddat intentio. Cavendum eſt quippe, quod [41] de earum moribus, actibuſque B. Paulus Apoſtolus [s] teſtatur. Quod plenius [42] exponere prætermittimus; ne ſexus inſtabilis non tam detineri [43], quàm admoneri videatur.

¶ Pith. [36] *Latè ſuff. prædiximus.*] 2. V. C. *diximus latiùs diſſerendum.*

[37] *Profeſſam priſtini.*] 2. V. C. *profeſſæ priſtinam.*
[38] *Quia juxta &c.*] Hæc delent 2. V. C.
[39] *Pudicitiæ fidem debent.*] V. C. *pudicitiam fidémque debuerant.*
[40] *Solùm.*] V. C. *ſolas.*
[41] *Quod.*] V. C. *quæ.*
[42] *Pleniùs.*] V. C. *planiùs.*
[43] *Detineri.*] V. C. *deterreri.*

XLIII. *Item* Theodorus [t]. [c. an. 680. *in Anglia.*]

t Sup. *diſt.* 27. *c. ſi vir.*

De eodem.

SI quis votum virginitatis habens, &c.

Gratian. u *Dicto c. ſi vir.* x Sup. *eâd. quæ Chriſto.*

Quòd autem Voventes præmiſſis autoritatibus jubentur ab invicem diſcedere, quorum verò conjugia autoritatibus Auguſtini, & Theodori [u] ſolvenda non ſunt; in Capitulo *de ordinatione Clericorum* evidenter oſtenditur. §. 1. Illud autem Innocentii [x], quo Virgines ſacræ publicè nubentes illo vivente, cui ſe conjunxerant, prohibentur admitti ad pœnitentiam; non ita intelligendum eſt; ut aliquo tempore excludantur à pœnitentia, quæ dignè pœnitentiam agere voluerint: ſed prohibentur admitti ad pœnitentiam, quæ ab inceſti copula diſcedere noluerint. Poſt propoſitum namque ſacræ Religionis non poteſt Deo per pœnitentiam reconciliari, quæ ad habitum ſuæ profeſſionis redire neglexerit. Tunc enim ille, cui ſe junxerat, ei defunctus erit; cùm ab illius illicitis amplexibus hæc penitùs receſſerit: ut iſte ſit ſenſus Capituli [y]. [Quæ Chriſto ſpiritaliter nubunt, ſi poſteà publicè nupſerint, non eas admittendas eſſe ad pœnitentiam cenſemus; niſi hi, quibus ſe junxerant, de Mundo receſſerint] eis, ſubaudiendum eſt, nubentibus. Tunc enim viri de Mundo recedunt, tunc defunguntur; cùm ab eorum concupiſcentia ipſæ penitùs ſe alienaverint: ſicut Mundus ei dicitur mortuus, quem ſuis illecebris non aſtringit; & ille perhibetur mortuus Mundo, qui nihil in Mundo Mundi concupiſcit. Hoc autem ſic intelligendum eſſe, ex ſubſequenti exemplo idem Innocentius oſtendit dicens [z]: [Quæcumque viro vivente alteri nupſerit, adultera habeatur: nec ei agendæ pœnitentiæ locus concedatur, niſi unus ex his fuerit defunctus] Hoc de derelicta intelligendum eſt, quæ, ſi vivente viro ſuo alteri nubit, adultera eſt: nec ad pœnitentiam admittitur, niſi vel primus revertatur in pulverem [a], de quo ſumptus eſt, vel ſecundus ab ejus copula ceſſando, ei moriatur, ut dictum eſt ſuprà. Quia ergo Chriſtus [b], cui ſpiritualiter nubunt, jam non moritur, mors illi ultrà non dominabitur, reſtat; ut ille, cui ſecundò nubunt, eis moriatur. In utroque autem, niſi ſic intelligeretur, eſſet contrarius Domino dicenti per Prophetam [c]: *In quacumque hora peccator converſus fuerit, &c.* & cunctis Interpretibus Divinæ legis inveniretur adverſus. Probatur illud idem autoritate illius Capituli [d], quo devota, quæ maritum acceperit, prohibetur ad pœnitentiam admitti: niſi vel uterque continentiam profeſſus fuerit; vel ille, cui ſe junxerat, de hoc Mundo deceſſerit.

y Sup. *eâd. quæ Chriſto.* z Ex Gloſſa ord. *Gal.* 6. a *Gen.* 4. b *Rom.* 6. c *Ezech.* 33. d Sup. *eâd. devotam.*

AN LICEAT SPONSÆ A SPONSO RECEDERE, ET ALII NUBERE.

QUÆSTIO II.

Gratian. 1. *Pars.*

SEquitur ſecunda Quæſtio, quâ quæritur, an puellæ alteri deſponſatæ poſſint renunciare priori conditioni, & transferre ſua vota ad alium.

I. Hic primùm videndum eſt, an conjugium ſit inter eos.

II. Secundò, an poſſint ab invicem diſcedere.

a *Sent.* 4. *diſt.* 27. Ivo, *p.* 8. *c.* 1. Pann. *l.* 6. *c.* 1. b Inf. *eâd. c. conjuges.*

§. 1. Eos autem conjuges eſſe, & ex definitione conjugii, & autoritate multorum facilè probatur. Sunt enim Nuptiæ [a], ſive matrimonium, viri, mulieriſque conjunctio, individuam vitæ conſuetudinem retinens. Inter hos autem fuit conjunctio, quæ individuam vitæ conſuetudinem exigebat. Fuit enim inter eos conſenſus, qui eſt efficiens cauſa matrimonii, juxta illud Iſidori [b]: [Conſenſus facit matrimonium.]

I. *Item* Joannes Chryſoſtomus [c], id eſt, Autor Operis Imperfecti, *Homil.* 32. in Matthæum. [c. an. 400.]

c Inf. *eâd. c. omnis.* d *Sent.* 4. *diſt.* 27. Ivo, *p.* 8. *c.* 233.

MAtrimonium [d] [1] quidem non facit coitus, ſed voluntas: & ideò non ſolvit illud ſeparatio corporis, ſed ſeparatio voluntatis. Ideò qui dimittit conjugem ſuam, & aliam non accipit; adhuc maritus eſt. Nam & ſi jam corpore ſeparatus eſt, tamen adhuc voluntate conjunctus eſt. Cùm ergo aliam acceperit, tunc plenè dimittit. Non ergo qui dimittit, mœchatur, ſed qui alteram ducit.

¶ Pith. [1] *Matrimonium.*] Vide *tom.* 2. Operis Imperfecti *Homil.* 21. in Invent. S. Crucis.

II. *Item* Nicolaus Papa ad Conſulta [2] Bulgarorum, *c.* 3. [an. 866. *Româ in Bulgariam.*]

e *Sent. ibid.*

SUfficiat [e] ſecundùm Leges ſolus eorum conſenſus, de quorum conjunctionibus agitur. Qui conſenſus ſi in nuptiis ſolus fortè defuerit; cetera omnia etiam cum ipſo coitu celebrata fruſtrantur.

¶ Corr. Rom.] Emendatum eſt Caput hoc ex ipſis Nicolai Reſponſis.

¶ Pith. [2] *Ad Conſulta. &c.*] Add. V. C. *Hincmaro Epiſcopo.* Citatur hic Canon *in c. ult. ext. de ſponſ. duor.*

Gratian. f *Luc.* 1. g *al.* corpore.

Cùm ergo inter iſtos conſenſus interceſſerit, qui ſolus matrimonium facit; patet hos conjuges fuiſſe. Sed quæritur, quis conſenſus facit matrimonium, an conſenſus cohabitationis, an carnalis copulæ, an uterque. Si cohabitationis conſenſus matrimonium facit, tunc frater cum ſorore matrimonium poteſt contrahere: ſi carnalis copulæ, inter Mariam & Joſeph non fuit conjugium. Voverat enim Maria ſe virginem perſeveraturam. Unde ait Angelo [f]: *Quomodo fiet iſtud, quoniam virum non cognoſco?* id eſt, me non cogniturum propoſui. Neque enim quia tunc virum non cognoſcebat, neceſſe erat inquiri, quomodo poſſet filium habere: ſed quia numquam ſe cogniturum propoſuerat. §. 1. Si ergo contra ſuum propoſitum poſteà conſenſit in carnalem copulam; rea facta eſt voti virginalis mente, etſi non opere [g] violati. Quod de ea ſentire nefas eſt: ſed ſicut ait

III. Auguſtinus. [c. an. 400. *in Africa.*]

h *Sent.* 4. *diſt.* 30. i Hactenus Magiſter.

BEata Maria [h] propoſuit ſe ſervaturam votum virginitatis in corde: ſed ipſum votum virginitatis non expreſſit ore. Subjecit ſe Divinæ diſpoſitioni, dum propoſuit ſe perſeveraturam Virginem, niſi Deus aliter ei revelaret. Committens ergo virginitatem ſuam Divinæ diſpoſitioni; conſenſit in carnalem copulam, non illam appetendo, ſed Divinæ inſpirationi in utroque obediendo. Poſteà verò filium genuit: & quod corde conceperat, ſimul cum viro labiis expreſſit, & uterque in virginitate permanſit [i]. §. 1. Conſenſus ergo cohabitandi, & individuam vitæ conſuetudinem retinendi interveniens, eos conjuges fecit. Individua verò vitæ conſuetudo eſt talem ſe in omnibus exhibere viro, qualis ipſa ſibi eſt, & è converſo. Ad individuam itaque conſuetudinem pertinet, abſque legitimi conſenſu viri & orationi aliquando non poſſe vacare, nec continentiam profiteri. Quia ergo iſte conſenſus fuit inter eos; patet eos conjuges fuiſſe.

¶ Corr. Rom.] Caput hoc in vetuſtis exemplaribus conjunctum eſt ſuperiori: & videtur à Collectore ex variis locis B. Auguſtini, potiſſimùm ex libello de Virginitate confectum.

IV. Joannes Chryſoſtomus, id eſt, Autor Operis Imperfecti, *Homil.* 32. in Matthæum. [c. an. 400.]

PALEA.

k Ivo, *p.* 8. *c.* 233. Sup. *eâd. matrimonium.* Extrà *de Reg. Juris, c.* 1. l *al.* ipſas. *orig.*

OMnis res [k] per quaſcumque cauſas naſcitur, per eaſdem [l] diſſolvitur. Matrimonium enim non facit coitus, ſed voluntas: & ideò non ſolvit illud ſeparatio corporis, ſed ſeparatio voluntatis. Ideò, qui dimittit conjugem ſuam, & aliam non accipit, adhuc maritus eſt. Nam etſi corpore jam ſeparatus eſt, tamen adhuc voluntate conjunctus eſt. Cùm ergo aliam acceperit, tunc planè dimittit. Non ergo qui dimittit, mœchatur, ſed qui alteram ducit.

¶ Corr. Rom.] Palea hæc eſt in multis vetuſtis codicibus. Initium verò uſque ad verſ. *Matrimonium*, eſt regula prima *de Regulis Juris*, quæ eſt in Decretalibus. Verba autem Homiliæ 32. ſunt hæc: *omnis res, per quas cauſas naſcitur, per eaſdem abſolvitur. Matrimonium, &c.*

Gratian.

Item autoritate probantur eſſe conjuges. Ait enim

V. Ambroſius in libro de Inſtitut. Virginis, *c.* 6. [an. 377. *Mediolani.*]

Conjugalis pactio, non virginitatis defloratio conjugium facit.

m *Sent.* 4. *diſt.* 27. Anſel. *l.* 10. *c.* 1. Ivo, *p.* 8. *c.* 2. Pann. *l.* 6. *c.* 14. Polyc. *l.* 6. *tit.* 4. Infrà *eâd. q.* n *al.* virili. *orig.*

CUm initiatur [m] conjugium, tunc conjugii nomen aſciſcitur. Non enim defloratio virginitatis facit conjugium, ſed pactio conjugalis. Denique cùm jungitur puella, conjugium eſt; non cùm viri [n] admiſtione cognoſcitur.

VI. *Item* Iſidorus Etymologiarum *lib.* 9. *c.* 7. [c. an. 630. *in Hiſpania.*]

A prima fide deſponſationis conjuges veriùs appellantur.

o *Sent. ibid.* Ivo, *p.* 8. *c.* 3. Pann. *l.* 6. *c.* 15.

COnjuges [o] veriùs appellantur à prima deſponſationis fide: quamvis adhuc ignoretur inter eos conjugalis concubitus.

VII. PALEA.

QUòd conditio interpoſita non valeat, ex Concilio Africano probatur.

¶ Corr. Rom.] Palea hæc abeſt ab omnibus collatis exemplaribus, duobus exceptis: in quorum altero emendatiore ponitur tamquam ſumma ſequentis Capitis. In neutro autem ad finem Capitis præcedentis erant verba illa, *Item ex Concilio Africano*, & ideò ſublata ſunt.

Pars I.